

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים קיא.

מסורת הש"ס

(א) [עִי] בַּפֶּרֶשׁ נִדָּה יֵה.
 דָּ"ה [דְּמוּ], (ב) עִי לִקְמֹן
 קִיג, (ג) [צִ"ל כְּהוּהוּ],
 (ד) [עִי תוּס' בִּצֵּמ פֶּד].
 דָּ"ה יִחִיז אֲשַׁעְרִי טִבְלִיהּ,
 (ה) [עִי שִׁיךְ יִ"ד סוּף
 סִי קִלְתָּ], (ו) בִּסְ"א: דְּמִיִּם
 בְּמִיִּם, (ז) [יִחְזָקָל כוּ].

תורה אור השלם

1. שָׁפַךְ בַּחוּץ עַל הַדְּבָרִים
וַיִּתְּעֵם בְּתוֹחוֹ לֹא דָרָךְ:
תְּהִלִּים קו מ
2. גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא
צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי
אֶתָּה עֲמִדִי שְׁבִטָךְ
וּמִשְׁעֲנֶתְךָ הִמָּה יִנְחָמֵנִי:
תְּהִלִּים כג ד

הגהות הב"ח

- (א) גמ' אכל אפסקינהו
בעפרא או תף: (ב) שם
דההוא גברא דרכי:
(ג) רש"י ד"ה ולא אמרן
דמים מווגין מטטרפין
כנ"ל ותיבת אין נמחק:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נפתח בו'. ואף
על גב דאסור להתרפאות
בד"ת. שזעזעו טו ע"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [רש"י ד"ה חיק. בל
מקום שמזכיר רש"י המורה
הוא רבו של רש"י קן מוח
בלשון רש"י בד"ה חיק קבל
וכו' ובלשון הרשב"ם שם
בד"ה מתקטלין וכו' ומשם
נלמוד נמי דרבו דרבו של
רש"י היה רבינו גרשום:

חוד ממים. מוֹזֻגִים כְּגֹן קִרְיִי בַחֲמִימִי וְחִמְיָמִי בְקִרְיִי דְמִיָּא לֹא מִזִּיגָא הִיא וְאֵם הִיא שׁוֹתָה בַחֲתָלָה יִין אִין אֵלּוּ מִאֲטֶרְפוֹת לֹוּ וְלֹא אֲמֵן. ^(א) מִים מוֹזֻגִין אִין מִאֲטֶרְפִּין לִיַּן מוֹזֻג: אֲרַבְעָה דְבָרִים. כֹּוֹלֵן מִשּׁוֹם רוּחַ רַעִי: אֵלֶּא דֵּלָא הוּי ד' אֲמוּס. דֵּלָא שְׂבִיק רוּחָא (לְשִׁידָא)

לעבור בין דקל לכותל משום הכי
מוקף ליה: אלא דליכא דירכא
אחרינא. שמהא שידא יכולה להלך
דכו דעכשו זה באל בגבולה והפסיד
דרכה ואדכי מוקף ליה: ולא אמרן.
דרוח רעה שורה על המים אלא בעיר
המוקף כל שן שואלין ושורה עליהן.
לישנא אחרינא דשרי עלייהו אלא בשדה
דלא שכיח מיא דמסרה נפשה לאוקף:
דלא אפסקינהו בעפרא. שלא פיר
עליהן עפר: גמור מסאני. נחכוך
המנעלין: ואלו כרעיה. ויבשו רגליה:
אין ממלעין. לא יעברו בין שני
אנשים: ואין ממלעין. לא יעברו
איש אחד בין ב' כלבים בין שני נשים
בין שני דקלים: נפתח באל ונסיים
באל. אל מוילאם ממלרים (במדבר כג)
כי לא נחש ביעקב וגו' עד מה פעל
אל: נפתח באל ונסיים באל. לא איש
אל עד לא יקימנה (ספ) הורגם אחד
מהן. שמוקתן בומה שעברה ביניהן:
אגרא אלא אוסיי' בלוסיי'. אותן
שדים שולח מתעסקות בהן: מסקלין
בדק קבל. כבר כן הורגים בחיים: חיק
קבל. אר"ק בלישטרא". כמו ומחי קבלו
יתן (בסרבותיו) [בסומותיו] (יחזקאל
כ) מפי המורה אל הגמ' ומקרא אשר
שמע מפי רבו: דקל יחידי. שאין
דקל אחד סמוך לו אבל כשיש דקל אחד
מסתלקת השידא לדקל האחר ואינה
מוקמת: בחל. שהמוקם כל ואין לה דרך
לנטות ימין ושמאל ושורה עליו ומוקמת:
האי

נפתח בא. פ' רש"ם אל מוציאם ממזרים ונפתח בלא לא איש אל ויחזו וע"ג * דאסור להתרפאות דדברי תורה להגן שרי והא דאמר' בפ' במה אשה (שם דף טו.) לאשתא ממירתא לישקול סבינא וכו' ולימא ויאמר משה אסורה גא וארזא וגו' משום סכנה

אמר אפילו מים אמר
אחמימי לגו קרירי
אחמימי לגו חמימי
חור ריש לקיש ארבעה
מזו⁶ בראשו ומתחייב
זקל לבותל והעובר
מים שאולין והעובר

שפכתו אשתו בפניו הנפנה בין דקל לכותל לא אמר
מוות אבל אית ליה ארבע אמות לית לן בה וכי לית ליה
אלא דליכא דירכא אחרינא אבל איכא דירכא אחרינא
שני דקלים לא אמרן אלא דלא פסקינהו רשות הרבים
יבים לית לן בה השותה מים שאולין לא אמרן אלא
ל לית לן בה ואפילו שייליגהו קמן נמי לא אמרן אלא
בעיר דשכיחי לית לן בה ואפילו בשדה נמי לא אמרן
יכרא לית לן בה והעובר על מים שפוכין לא אמרן אלא
ולא תף בהו רוקא אבל אפסקינהו ^(ט) או תף בהו רוקא
לא דלא עבר עליהו שימשא ולא עבר עליהו שיתין
ו שימשא ועבר עליהו שיתין ניגרי לית לן בה ולא
ברא ולא סיים מסני אבל רכיב חמרא וסיים מסני לית
א למיחש לכשפים אבל היכא דאיכא למיחש לכשפים
שינ ^(ז) (וההוא) ^(ח) גברא דרכיב חמרא וסיים מסני וגמור
ר' שלשה אין ממצעין ולא מתמצעין ואלו הן הכלב
החזיר וי"א אף הנחש ואי ממצעין מאי תקנתיה אמר
יק באל א"נ נפתח בלא ונפסיק בלא הני בי תרי דמוצא
ת נדתה היא הורגת א' מהן אם סוף נדתה היא מריבה
יה נפתח באל ונפסיק באל הני תרי גשי דיתבן בפרשת
א דשבילא וחדא באידך גיסא ומכוונן אפייהו להדדי
אי תקנתיה אי איכא דירכא אחרינא ליזיל בה ואי ליכא
א איגיש אחרינא בהדיה נינקטו לידיהו בהדי הדדי
אחרינא נימא הכי אגרת אזלת אסיא בלוסיא מתקטלא
פגע באיתתא בעידנא דסלקא מטבילת מצוה אי איהו
ה לדידיה רוח זוגנים אי איהי קדמה ומשמשה אחרא
ואי תקנתיה ^(ט) לימא הכי ישופך בזו על גדיבים ויתעם
חזק מאי דכתיב ^(יג) כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע
בצל דקל יחידו ובצל לבנה ובצל דקל יחידו לא אמרן
חבריה עילויה אבל נפל טולא דחבריה עילויה לית לן
שן בצל דקל יחידו בחצר והישן בצל לבנה דמו בראשו
א נפל טולא דחבריה עילויה אפילו בשדה נמי אלא
אף על גב דנפיל טולא דחבריה עילויה שמע מינה
אמרן אלא כמערכה אבל כמדינחתא לית לן בה
האי

מזוקא ליה: אלא דליכא דירכא אחרינא. שמהא יכונה שידא להלך בן
 טינהו. דשמיח רבים לית ליה רשות להזיק שאין לו לגזול את הרבים:
 טסה לשמות: ולא אפסקינשו בעשרא. שלא פירז עליהן עפר: גמור
 יעברו בין אנשים: ולא ממחאעין. ולא יעבור איש אחד בין שני
 ילדריש וגוי' כי לא נחש ביעקב וגוי' עד מה פעל אל [במדבר גן]: נפסה בלא
 דמח. שמויקתן במשערה ציניה: אגרא אלא ארומיאל נטוסיל
 רגושיה הן בחשים כמו ומחי קבלו' כי שמע רבינו מרבו ורבו מפי
 יי. שאין דקל אחר סמוך לו: בלנה של לבנה. אי נמי ההולך בלילה
 נמון שהלבנה זורחת ממיראין לילך במקום האור והולכין במקום השל:
 אינה מויקמו: בחלל. שהמקום רר שאין לה דרך לנטות ימין ושמאל
 בסוף החודש שהלבנה זורחת במזרח ואם שוכב מלא כותל לל
 רחת במערב ועושה לל במזרח כגון ששוכב מלא כותל מלך המרח:

דפמי

חזו. מקרירי בחמימי וחמימי בקרירי
דהא לא מוזיגא היא דמין צמין? מינהו
מה לי קרירי ומה לי חמימי מ"מ מין
א' הוא ואס א' הוא ואס שמה בתחל'
יין מוזג אין אלו מנטערפות לו: **אמר**
ר' פפא לא אפא לא אמרן לו: אדרי' יוחנן
קאי דאמר אפילו מיס ובה רב פפא
לפרש לא אמרן דמנטערפין אלא קרירי
בחמימי וחמימי בקרירי דהיא חשיב
ר' יוחנן מוזג אכל חמימי לגו חמימי
וקרירי לגו קרירי דלכולי עלמא לא
מיקרי מוזג ולא מנטערפ: **ארבעה**
דברים דו: משום רוח רעה ולקטון
מפרש לבו חדא חדא: **אלא דלא** קוין

ארכע אמוס. דלא שבק רווחא לשידא לעצור בין דקל לכותל ממוסו
דעשוי ב' ז' בנצולה ופסקידה את דרכה ואהי מוקא ליה: **אבל** פ
ולא אמר. דסורה על המים אלם צדה דלא שבחי מ'א ומסרה
ממאני. נכחוילי המנעלים: **ו'או** כרעיה: יבשו רגליו: **א'ל** ממאנין.
לכזים בין שמי שנים בין שני דקלים: **פתח** ארז ונסיים ב'אל א'ל מוויאם
ונסיים ב'אל. לא איש א'ל ויכזב וגו' עד ולא יקימנה [שש]: **הורגם**
אותן שדים שאתן עוסקות בהן כשפסים: **מסקטנין** **חזיק קבל** כזר
רבינו גרסום ז"ל: **אגרג.** היא אגרת בת מחלת שם שידא: **דקל** י
כשהלנה וזרחת והוא הולך ב'אל הכתלים שדרך השדים להלך ב'לילה
עולה דבזריה: אם יש דקל אשר סמנו לו מסתלקת השידא לדקל אחסא
ושרה עליו ומזיקתו: **וב'לש** שם ל' צננה א'ל אמרן **אלם במערה.**
המעבר עליו ה'ל במערה: **אבל במדינא.** היינו מחלת החדש שהלנה

רבינו חננאל
אמר ר' יוחנן כל המגזר
מטטרף ואפי' מים והני
למנו חמיוני נול קריוו או
קריוו נול חמיוני. ואבנא
וברם הוושא אתון דמי
באשו, הנפנפ ונול דקל
לנחול, והעובר ב' מים
וקלם, ותעובר על מים
שפוכין ואפי' שפכתו כחו.
והושתה מים שאולין, ולא
אמרן אלמא דשיליתו קו
דברא [אבל שיליתו
גדול] ואז קטן במתא, ו
הוושא ושרא לית לן כה.
אז דפקיתו נדה, אמר
תחלת דהא אזל הורבת
אחד מהן, ואם סוף נדה
אז עשה מריבה ביניהם,
אזי תעביד נפחא ונפחא
ונסיים באל. יש מי שאמר
יפתח פסוק באל ויסיים
באל כגון אל מציאם
ממציאם עד מה פעל אל.
ויש מי שאמר אל אלא
יפתח אל [אלהים] ואל
הוציא מכל עד מה נזק
היה ויבדק עד ומבדק כי
אזת אל. וכן יפתח [בלא]
ואומר אל תחשב אלו
אז תעובר מציאם אשוי
ב' פין אלמא שאלות ותן
ל' בקשות טרם אקראך
תעניי, ואל תאמר אל.
אמר דפנע מרה כי סלקא
מטבילת בודה, [א] ואל
קריס ומשמש אדאז ליה
אז וניגסי. אז איהו כדמי
ומשכשה אדאז ליה דריה
ורח וניגסי. מאי הקנתי
נימא חזי שופך ב' על
גריביו וכו'.